

Pohádka o modráskovi

Krásný modrý motýl, který jako by se zrovna odloupl z modrého nebe, usedl na karmínový květ. Byl to hrozen červených kvítků a ten ho přilákal svou nádhernou barvou. Ta rostlina se jmenovala Krvavec Toten.

Modrásek byla samička a do květu nakladla vajíčko. Z něj se po čase vylíhla housenka-larva a na kvítkách si pochutnala.

Tu přiletěl nějaký ptáček, asi stehlík. Housenka se lekla a spadla dolů na zem. Bylo to hned vedle mraveniště. Viděla, jak se tam mravenci- dělníci míhají. Nosili své larvy na sluníčko, aby se prohřály a bylo jim dobře.

„Pomóc, pomóc,“ volala ta naše spadlá housenka, „ztratila jsem se!“

„Někdo tady volá o pomoc,“ řekli si dva mravenci, „taková malá larva, asi ji nějaký nepozorný mravenec ztratil.“

Běželi k milé housence, vzal ji každý z jedné strany a přinesli do mraveniště. Aby jí to vynahradili, našli jí pěkné místo v té nejkrásnější chodbičce a moc dobře se o ni starali. Ještě lépe, než o své vlastní larvy. Nosili jí to nejlepší jídlo, a když bylo horko, ještě ji lístečkem ovívali!

Ale proč je ta housenka tak moc zaujala?

Ona totiž uměla vyrábět sladkou šťávu, řekněme džus. Ona ta modrásková housenka má na to na zádech takové hřbetní žlázy. Mravenci k ní chodili na ten sladký džus a ona si zase občas a někdy i často, nenápadně dala k obědu nějakou tu malou mravenčí larvu nebo vajíčko. Nebyla totiž tak úplně vegetarián.

Až dosud spolu dobře vycházeli. Housenka rostla a tloustla, až se jednoho dne zakuklila do tvrdé, pevné kukly- to už tak housenky motýlů dělají. Zanedlouho se z ní vysoukal motýl modrásek, a bylo zle!

„Pomóc! Pomóc!“ volali mravenci. „Strážééé! Vojskóóó! Nepřítel v mraveništi! Chyťte ho, bijte a nešetřete!“

Tak se do milého modráška pustili, ještě ani pořádně křídla neosušíl. Nohama i kusadly, jak kdo mohl a ze všech stran. Jenže motýli mají na křídlech šupiny, po kterých to mravencům klouzalo. Byla to ale pěkná mela! Taková přesila! Bitva nad bitvu!

Na druhou stranu ale, mravenčí chodbičky nejsou moc široké a tak se někdy pletli navzájem pod nohy. Motýlek se po kouscích sunul stále k východu, až se konečně prodral na vzduch. To si vydychl! Celý pomuchlaný a poškrabaný z posledních sil vzlétl a doletěl někam o pár pídí do bezpečí, kde pak až do večera odpočíval.

Křídla mu oschla, vypnula se a mohl letět za dalším dobrodružstvím.